

- 3) ustawa z dnia 29 marca 1937 r. o zakładaniu i utrzymaniu publicznych szkół dokształcających zawodowych (Dz. U. Nr 24, poz. 152 z późniejszymi zmianami),
 - 4) ustawa z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. Nr 38, poz. 389 z późniejszymi zmianami),
 - 5) ustawa z dnia 11 marca 1932 r. o prywatnych szkołach oraz zakładach naukowych i wychowawczych (Dz. U. Nr 33, poz. 343 z późniejszymi zmianami),
 - 6) dekret z dnia 23 listopada 1945 r. o organizacji szkolnictwa w okresie przejściowym (Dz. U. z 1946 r. Nr 2, poz. 9),
 - 7) dekret z dnia 16 września 1953 r. o szkolnictwie artystycznym (Dz. U. Nr 43, poz. 212),
 - 8) dekret z dnia 26 października 1950 r. o szkolnictwie rolniczym (Dz. U. Nr 49, poz. 441),
 - 9) ustawa z dnia 10 września 1956 r. o przejęciu szkolnictwa zawodowego przez Ministra Oświaty (Dz. U. Nr 41, poz. 186),
 - 10) ustawa z dnia 26 września 1922 r. dotycząca kwalifikacji zawodowych do nauczania w szkołach średnich ogólnokształcących i seminariach nauczycielskich państwowych i prywatnych (Dz. U. z 1924 r. Nr 92, poz. 864 z późniejszymi zmianami),
 - 11) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o kwalifikacjach zawodowych nauczycieli szkół powszechnych (Dz. U. Nr 28, poz. 258 z późniejszymi zmianami),
 - 12) dekret z dnia 9 kwietnia 1946 r. o kwalifikacjach zawodowych nauczycieli szkół powszechnych w okresie powojennym (Dz. U. Nr 19, poz. 132 z późniejszymi zmianami),
 - 13) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 października 1932 r. o kwalifikacjach zawodowych do nauczania w szkołach i na kursach zawodowych (Dz. U. Nr 91, poz. 774 z późniejszymi zmianami),
 - 14) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o kwalifikacjach zawodowych wychowawczyń przedszkoli (Dz. U. Nr 85, poz. 645).
2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych obowiązują przepisy dotychczasowe ze zmianami wynikającymi z ustawy.

Art. 48. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

161

USTAWA

z dnia 15 lipca 1961 r.

zmieniająca ustawę z dnia 13 lipca 1957 r. o zmianie dekretu z dnia 18 kwietnia 1955 r. o uwłaszczeniu i o uregulowaniu innych spraw, związanych z reformą rolną i osadnictwem rolnym.

Art. 1. W ustawie z dnia 13 lipca 1957 r. o zmianie dekretu z dnia 18 kwietnia 1955 r. o uwłaszczeniu i o uregulowaniu innych spraw związanych z reformą rolną i osadnictwem rolnym (Dz. U. Nr 39, poz. 174) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. 1. Gospodarstwa rolne i działki określone w art. 15 ust. 1 dekretu z dnia 18 kwietnia 1955 r. o uwłaszczeniu i o uregulowaniu innych spraw związanych z reformą rolną i osadnictwem rolnym (Dz. U. z 1959 r. Nr 14, poz. 78), jeżeli zostały opuszczone przez właściciela po dniu 28 kwietnia 1955 r., oraz wszelkie inne gospodarstwa rolne opuszczone przez właścicieli mogą być przejęte na własność Państwa bez odszkodowania i w stanie wolnym od obciążeń, z wyjątkiem służebności gruntowych, których utrzymanie uznane zostanie za niezbędne.

2. O przejęciu gospodarstwa rolnego lub działki na własność Państwa oraz o utrzymaniu ciężących na tym gospodarstwie rolnym lub działce służebności gruntowych orzeka właściwy do spraw rolnych organ prezydium powiatowej rady narodowej (rady narodowej miasta stanowiącego powiat miejski, dzielnicowej rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

3. Rada Ministrów w drodze rozporządzenia:

- 1) ustali warunki, w jakich gospodarstwa rolne (działki) uważane są za opuszczone przez właściciela, i tryb ujawniania w księgach wieczystych przejęcia tych nieruchomości na własność Państwa,
- 2) określi zobowiązania podatkowe i inne zobowiązania właścicieli przejętych na własność Państwa gospodarstw rolnych (działek) wobec Skarbu Państwa i instytucji państwowych podlegające umorzeniu i tryb postępowania w tych sprawach,
- 3) określi odpowiedzialność właściciela za zniszczenia i ubytki stwierdzone w przejętym na własność Państwa gospodarstwie rolnym (działce), jeżeli nabyte ono zostało przez dotychczasowego właściciela na podstawie przepisów o przeprowadzeniu reformy rolnej lub o osadnictwie.”

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

162

USTAWA

z dnia 15 lipca 1961 r.

o obowiązku udokumentowania pochodzenia materiałów użytych na cele budownictwa nie uspołecznionego.

Art. 1. 1. Osoba fizyczna lub prawna nie będąca jednostką gospodarki uspołecznionej, prowadząca budowę, nadbudowę, przebudowę lub rozbudowę domu mieszkalnego lub innej budowli, obowiązana jest posiadać pisemne dowody le-

galnego nabycia lub uzyskania materiałów budowlanych przeznaczonych lub użytych do tej budowy i przechowywać je przez okres od chwili nabycia lub uzyskania tych materiałów do upływu 3 lat po zakończeniu budowy.

2. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia zwalniać od obowiązku posiadania dowodów, o których mowa w ust. 1, na określonych obszarach Państwa w odniesieniu do wszelkich lub tylko niektórych rodzajów budowli i w odniesieniu do wszystkich lub tylko niektórych grup zobowiązanych.

3. Przewodniczący Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury w porozumieniu z Ministrem Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych ustali w drodze rozporządzenia wykaz materiałów budowlanych, których dotyczy obowiązek określony w ust. 1.

4. Przepis, ust. 1 odnosi się do inwestora, a do wykonawcy budowy w przypadku, gdy budowa lub roboty zostały wykonane z materiałów dostarczonych przez wykonawcę.

Art. 2. 1. Kto wykrocza przeciwko przepisom art. 1 ust. 1, podlega karze grzywny, a ponadto obowiązany jest ponieść odpowiedzialność na rzecz Skarbu Państwa w wysokości wartości cennikowej, a w razie niemożności jej ustalenia — w wysokości wartości rynkowej materiałów budowlanych, których legalne nabycie lub uzyskanie nie zostało udowodnione.

2. W sprawach określonych w ust. 1 orzeka właściwy sąd powiatowy.

3. Odpowiedzialność określona w ust. 1 następuje niezależnie od ewentualnej odpowiedzialności karnej wynikającej z innych przepisów.

Art. 3. Organy finansowe prezydentów powiatowych (dzielnicowych) rad narodowych przy współdziałaniu organów architektoniczno-budowlanych obowiązane są sprawdzać, czy osoby wskazane w art. 1 ust. 1 i 4 posiadają dowody legalnego nabycia lub uzyskania materiałów budowlanych określone w tym przepisie, i w przypadku ich braku przekazują sprawę do organów ścigania, które kierują sprawę na drogę postępowania sądowego.

Art. 4. Minister Finansów w drodze rozporządzenia określi rodzaje dokumentów stwierdzających legalne nabycie lub uzyskanie materiałów budowlanych oraz w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury ustali zakres i tryb sprawdzania tych dokumentów.

Art. 5. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki

Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

163

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 3 lipca 1961 r.

w sprawie funduszu zakładowego na rok 1961 w niektórych przedsiębiorstwach przemysłowych podległych Ministrowi Przemysłu Spożywczego i Skupu.

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie dotyczy przedsiębiorstw przemysłowych zgrupowanych w Zjednoczeniu Przemysłu Cukrowniczego.

§ 2. Przedsiębiorstwa, o których mowa w § 1, dokonują odpisów na fundusz zakładowy na zasadach i według stawek podanych w załączniku do rozporządzenia.

§ 3. Łączna kwota wypłat na cele, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78), nie może przekroczyć 8,5% osobo-

wego funduszu płac pracowników stale zatrudnionych, wykonanego przez przedsiębiorstwo w roku sprawozdawczym.

§ 4. W sprawach nie uregulowanych niniejszym rozporządzeniem mają odpowiednie zastosowanie przepisy ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Dz. U. Nr 9, poz. 49).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1961 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 lipca 1961 r. (poz. 163).

ODPISY NA FUNDUSZ ZAKŁADOWY W PRZEDSIĘBIORSTWACH ZGRUPOWANYCH W ZJEDNOCZENIU PRZEMYSŁU CUKROWNICZEGO

1. Przez planowany osobowy fundusz płac rozumieć należy planowany skorygowany osobowy fundusz płac. Łączna kwota skorygowanych planowanych rocznych funduszy płac poszczególnych przedsiębiorstw nie może być wyższa od globalnego limitu rocznego osobowego funduszu płac zatwierdzonego dla przemysłu cukrowniczego na rok 1961.

2. Przez planowaną oraz rzeczywistą akumulację rozumieć należy akumulację obliczoną od produkcji towarowej, na którą składa się ilość produkcji wytworzonej w przedsiębiorstwie zarówno z buraków cukrowych pochodzących z własnej kontraktacji, jak i otrzymanych w ramach przerzutów

z innych przedsiębiorstw — z uwzględnieniem wyników działalności pozaoperacyjnej oraz ze sprzedaży towarów i materiałów.

3. Przepis ust. 2 nie dotyczy Wytwórni Alkoholu Bezwodnego, Rafinerii Soli Potasowych oraz Wytwórni Lodu Suchego Cukrowni Chełmża, Wytwórni Rozpuszczalników i Cytrynianu Wapnia oraz Warsztatów Mechanicznych Cukrowni Racibórz, Wytwórni Rozpuszczalników Cukrowni Przeworsk, Wytwórni Cukierków Cukrowni Lublin oraz Wytwórni Noży Dyfuzyjnych we Włochach. Przez planowaną oraz rzeczywistą akumulację w wyżej wymienionych jednostkach rozu-